

το νὰ ὑπακούσῃ· ἀλλ' ὁ νέος τοῦ κύριος, προῖδων φαίνεται τοιοῦτόν τι ἐκράτει πάσαις δυνάμεσι, τὸ δυστυχὲς ζῶον, ὡς καὶ τοὶ ἀγωνισθὲν ἀπελπιστικῶς δὲν ἠδυνήθη· καὶ ἀποσπασθῇ τοῦ δεσμώπου του».

«Πόππου! Πόππου! ἐκραύγασεν ὁ Γέρων κυνηγὸς ἐν ἄρᾳ ἀγωνίας· ἀλλὰ τοῦ Πόππου ἡ μορφή ἐξηλείφετο ἐν τῇ ἀποστάσει, ἡ κραυγὴ τοῦ δὲν ἤκούετο πλέον, τὸ δὲ ἀτμόπλοιο ἐπάφλαξε καὶ ἐρόδωγαζε διασχίζον τὸν ποταμὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. — Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Τέσσαρες ἡμέρας βραδύτερον ἵππευς τις δερμάτινον κυνηγετικὸν χιτῶνα φέρον καὶ ὄπλον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐκάλπαζε πρὸς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἀγίου Λοδοβίκου· ἔπειτα ἀφιππεύσας ἀπὸ τοῦ κεκμηκότος μέχρι θανάτου ἵππου τοῦ ἠρώτησέ τινα τῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἱσταμένων ἀχθοφόρων περὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Κιτρίνου-Λίθου».

«Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νέαν Αὐρηλίαν χθές», εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ἐνθ' φορτώσας τὸν τελευταῖον ἐξ ἀλεύρου κᾶδδον του, ἐπορεύθη εἰς τὴν πόλιν· ὁ ἵππευς ἐν τούτοις ἐστάθη ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Μεσσηνιακοῦ θεωρῶν τὸ δρμητικὸν ρεῦμά του. Ἐπειτα βραδέως ἵππεύσας ὑπέστρεψε, μὴ ἀξιώσας νὰ ρίψῃ ἄλλο βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Λοδοβίκου, ὀπίσω εἰς τὸ δάσος του.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐλέγχθη ἤδη διὰ βραχέων ἐν τῇ ἀρχῇ. Ὁ Πόππου μετνήχθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ κύριός του ἐμερίμνησεν ὑπὲρ αὐτοῦ μετ' ἀπειράπτου ἀγαθότητος καὶ προσοχῆς, διότι κατὰ τὸν διάπλουον μεγάλως εἶχεν ἐξασθενήσει ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ναυτιάζσεως. Ὁ Πόππου ἐθεώρει πάντα ταῦτα, καὶ συνεπάθει πολὺ ὑπὲρ τοῦ νέου κυρίου του, ἀλλ' οὐδὲν εὐχαρίσκει αὐτόν· ἔτρωγεν δ, τι τῷ ἐδίδοτο καὶ ἔζησε τὸ Φθινόπωρον καὶ τὸν Χεῖμῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ οὕτως ἡσυχῶς καὶ εὐχάριστος, ὅσον δυστυχὲς κύων ἀποσπασθεὶς βιαίως ἐκ τῆς πατρίδος γῆς. Ἀλλ' ὅτε ἐπανήλθε τὸ ἔαρ μετὰ τῶν νέων καλύκων καὶ ἀνθέων, ὅτε ἡ Φύσις ἀνέλαβε τὴν ἐρατεινὴν ἐκαίην ὄψιν, μετὰ μακρὸν χειμερινὸν ὕπνον, ὅτε αἱ χελιδόνες ὑπέστρεψαν εἰς τὰς φίλας οἰκίας, καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ πτηνὰ τῆς πατρίδος του, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ζωνρὰ καὶ ἀνθηρὰ, ὅτε τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν, καὶ οἱ ἡμεροὶ ἰνδικοὶ ἀλέκτορες ἤρχισαν νὰ κλώζωσι, αἱ! τότε τοῦ δυστυχικοῦ Πόππου ἡ καρδία συνετρίβετο· ἐσυλλογίζετο τὸ δάτος του, τοὺς πρασίνοὺς ἤδη καὶ λαμπροὺς θάμνους, τὸ ἀργυροῦν ρεῦμα, ὅπερ ἀφρίζον ἔρρεε παρὰ τὴν καλύβην· ἐσυλλογίζετο τὴν θήραν παρὰ τὴν ἄλμυρὰν λίμνην, ὅπου διενυκτέρυσσε τοσαύτας νύκτας μετὰ τοῦ κυρίου του· ἐσυλλογίζετο τὴν ἐλευθέραν, τὴν λαμπρὰν ἀγροτικὴν ζωὴν, πόσον κυκνώτερος ἐφαίνετο ὁ οὐρανός, διὰ τῶν πρασίνων δένδρων, πόσον λαμπρότερον ἀκτινοβόλουν αἱ ἀστέρες θεωρούμενοι διὰ τῶν κυκνῶν φυλλωμάτων! ἐσυλλογίζετο τὰ ἴχνη τῶν

ἀγρίων ἄρκτων, τὰς μάχας μεταξὺ ἄρκτων καὶ πανθῶν, καὶ ἡ καρδία του συνετρίβετο, καθίστατο μελαγχολικὸς, ἔθετε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν, καὶ ἀπῆρχετο ἀπογοητευμένος.

Μίαν τῶν ἡμερῶν φοβηθεὶς ὁ κύριός του μήπως ἐπαθεν ἐξ ὑδροφοβίας, ἔθεσεν ἐνώπιόν του ἀγγεῖον πληρὲς ὕδατος· ἀλλ' ὁ Πόππου ἐκένωσε παραχρῆμα αὐτὸ, διότι ὑπερηγάπα τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν ὀμῶν τὰ παιδιὰ ἡγάπων τὸ μεγαλὸν ὕδωρ ἐκείνου ζῶον, εἰς μάτην ἐθώπευσεν αὐτὸν ἀπὸ παντοῖα γλυκύσματα! καὶ ἔτρωγε, μὲν τοσοῦτον, ἀλλ' ἔμενε μελαγχολικὸς καὶ ἀδημονῶν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ κύριός του ἔλαβε κιβώτιον ἐκ τοῦ Ἀγίου Λοδοβίκου, διότι εἶχεν ἔτι ἀνταπόκρισιν μετὰ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἠνέφξεν αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Πόππου. Ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἔν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα χοιρομήρια!

Ἐνταῦθα πλέον δὲν ἀντέσχεν ὁ κύων, ἀρχαῖα θλιβεραὶ ἀναμνήσεις ἐπανήλθον εἰς τὴν μνήμην του· ἐσυλλογίσθη τὸν πρώην κύριόν του, ὅστις εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὸν τοσοῦτον περιπαθῶς, πόσον αἰσχυρῶς εἶχε κλέψει αὐτόν, καὶ πόσον φοβερῶς εἶχε τιμωρηθῇ δι' αὐτὸ, καὶ δραμῶν ἔπαισεν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸν ὅπισθεν τῆς οἰκίας· ῥέοντα, ἀπόφασιν ἔχων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ζωὴν ἀφόρητον ἤδη καταστάσαν εἰς αὐτόν. Τὰ λοιπὰ ὡς λίαν θλιβερὰ δὲν ἐπαναλαμβάνονται καὶ αὖθις, ἀφοῦ διὰ τῶν ἐφημεριδίων ἀνηγγέλθησαν· πρέπει ὁμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐξῆλθες τοῦ ὕδατος νεκρός, ὡς γνωστὸν, ἔλαθεν ἐντιμον ταφὴν.

Ἀλλ' ὁ κύριός σου, Πόππου; τί ἐγένετο ὁ δυστυχὴς κύριός σου; Σιωπηλὸς καὶ μεμονωμένος ὑπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην του, καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας τὸ πυροβόλον ἔκειτο ἀνέπαφον καὶ ἀπρακτῆτον ἐπὶ τῶν ἀρπαγίων ὑπεράνω τῆς θύρας. Ὁ Γέρων Στέφανος ἦτο ἀσθενής, καὶ σφοδρὸς πυρετὸς εἶχε ρίψει αὐτόν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκ διαλειμμάτων δὲ παρήτει αὐτόν ὅπως ἔρπων ἔλθῃ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ δυνάμεις καὶ καταπαύσῃ τὴν δίψαν του.

Αἱ ἐβδομάδες παρῆρχοντο ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ὁμως αὐτὸς ἔκειτο μεμονωμένος ἐπὶ τῆς μονήρους κλίνης, ἀσθενείᾳ κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του· καὶ οὐχὶ μόνον ἡ ἀσθενεία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ τελευταίου φίλου, ὃν ἀπώλεσε τοσοῦτον θλιβερῶς καὶ ὀδυνηρῶς. Καὶ ὅτε ἀναμνήσεις παρελθόντων καιρῶν ἐπῆρχοντο εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἠθάνετο, ὅτι οὐδέποτε πλέον ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς ἄλλο πλάσμα, συχνάκις ἐφάνταζετο, ὅτι ἐκλείσει τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι πολὺ καλλίτερον δι' αὐτόν νὰ ἐξαπλωθῇ ὅπου εὕρισκετο, καὶ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕστατον καὶ μακρὸν ὕπνον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀλλ' ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὴν ὑγίαν του· ἡ δυνάμη καὶ σιδηρὰ κρᾶσις του ἐνίκησε καὶ αὖθις, καὶ μόνον ἡ σιωπηλὴ θλίψις του κατέτρωγεν ἤδη τὴν καρ-

διάν του· μόλις ἔχάρη, ὅτι ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγείαν του. Ἀλλ' ἐπανελθόντος τοῦ ἔκτρος, ὁ γέρον ἐυρέθη μεμονωμένος καὶ κατηφής ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τοσοῦτῳ φαιδρᾷ καλύβῃ του. Ἐκαθάρισε νὸ ὄπλον του ἐκ τοῦ ρύπου καὶ τοῦ ἰού, ἔλαβε τὰς κυνηγετικάς του σκευάς, ἐπέσας τὸν ἵππον, καὶ ἀνεχώρησε μακρὰν μακρὰν ἀπὸ τῆς Δυσμᾶς, μεταξὺ τῶν ἀπεράντων ἐρημιῶν. Τὸν δὲ πρᾶγμα, ὅπερ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ, ἦτο· ἀρχαῖον ἄρμα, ὅπερ περιτυλίξας ἐστέρεωσεν ὀπίσθεν τοῦ ἐπιππίου· καὶ τοῦτο, διότι ἦτο ἐκ τῆς φονευθείσης ἐσχάτως μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ ἐκείνου κυνός. ΤΕΛΟΣ.

Ἀνατυποῦντες σήμερον τὴν ἥν ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν εἰκόνα τῆς πόλεως Καβούλ, ἥτις κατέστη διαβόητος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐσχάτως σφαγὴν τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας παραθέτομεν σήμερον τὴν εἰκόνα ἐνὸς τῶν τεσσάρων μελῶν ἅτινα ἀπετέλουν αὐτήν, τοῦ Γραμ-Ουίλλιαμ Τζένκινς, ἀποσπῶντες συγχρόνως ἃ περι-
 -καμ
 -νίκυα
 -ρῆλιν

ΟΥΪΛΙΑΜ ΤΖΕΝΚΙΝΣ

Γραμματεὺς τῆς ἐν Καβούλ ἀγγλ. πρεσβείας.

πᾶς τινας ἐξ ἐπιστολῆς, ἥτις ἐγράφη παρὰ τοῦ ἐτέρου μέλους τῆς πρεσβείας, τοῦ ἱατροῦ Κέλλυ, πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς πανολεθρίας.

«Τὰ καταλύματα ἡμῶν ἐν Βάλα Ἰσσάρ, ἔγραφε τῇ 16 Αὐγούστου, εἰσὶ μάλλον γραφικά. Εἰσὶν ἐκτισμένα μετ' ἀληθῆ ἀνατολικὸν τρόπον, καίτοι δὲ τὰ καλλίτερα πάντων ἐν Καβούλ, δὲν εἰσὶν ἀνάλογα πρὸς τὴν ιδέαν ἣν ἡμεῖς ἔχομεν περὶ οἰκίας. Πρὸς φύλαξιν ἀποσεισμῶν, οἱ ὅποιοι εἰσὶ συχνοὶ ἐνταῦθα, οἱ τοῖχοι πε-

ριέχουσι ξύλινα στηρίγματα, ἐπὶ τῶν ὀποίων ἡ στέγη καὶ τὰ πατώματα στηρίζονται. Μεταξὺ τῶν στηριγμάτων τούτων οἱ τοῖχοι κτίζονται μετὰ τὰς συνήθεις ἡλιοζήρους πλίνθους. Αἱ προσόψεις τῶν δωματίων εἰσὶν ὅλως ξύλινοι, ὁμοιάζουσαι πρὸς πρόσοφιν μαγαζείου. Ἀντὶ ὕλων τὰ παράθυρα κλείονται διὰ ξυλίνων παραθύρων. Πάντα τὰ δωμάτια βλέπουσιν ἐντὸς κεντρικῆς αὐλῆς. Τὸ ὀπισθεν τῶν οἰκιῶν ἀποτελεῖ τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον, ὁ ὁποῖος, χάριν ἀμυντικῶν λόγων, δὲν ἔχει ἐν αὐτῷ ἀνοίγματα.

Πᾶσαν διάκρισιν ἀπονέμει εἰς ἡμᾶς ὁ Ἐμίρης ὅστις ἐπιμένει νὰ μᾶς θεωρεῖ ὡς ξένους του. Ἡμεῖς, οἱ ὑπηρέται ἡμῶν, οἱ ἵπποι καὶ ἡ συνοδεία ἡμῶν πάντες τρέφονται δαπάναις αὐτοῦ. Ὁ λαὸς ὅμως εἶναι μάλλον φανατικὸς καὶ οὐχὶ καθολοκληρίαν ἐξοικειωμένος εἰς τὴν παρουσίαν ἡμῶν, ὥστε ἡμεῖς ἐξερχόμεθα συνοδευόμενοι ὑπὸ ἀποσπάσματος ἱππικοῦ. Ὁ λαὸς δὲν ἐδειξεν εἰς ἡμᾶς ἐχθρότητα τινα ἢ ἔλλειψιν σεβασμοῦ, ἀλλ' ὅμως ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ φανατικὸς τις μεταξὺ αὐτῶν ὅστις ἴσως δὲ μᾶς ἐβλαπτεν.

Ὀνόματά τινα ῥωσιστὶ εἰσὶ γεγραμμένα ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, πιθανῶς τοῦ στρατηγοῦ ἢ τινὸς ἐκ τοῦ ἐπιτελείου του· ἐννοῶ τῶν κυρίων οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐνταῦθα πέρουσι τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Ἡ πόλις τοῦ Καβούλ εἶναι ἄθλιος τῶντι τόπος καὶ ὑπερτερεῖ πᾶσαν ἄλλην ἣν ποτὲ εἶδον κατὰ τὴν ἀκαθαρσίαν. Αἱ οἰκίαι πᾶσαι εἰσὶ ἀναμεμιγμέναι, αἱ καλλίτεροι δὲ αὐτῆς ὁδοὶ εἰσὶν ἐκεῖναι ἐφ' ὧν δύο ἵπποι δυνανταὶ νὰ συμβαδίσωσι παραλλήλως. Τὰ κυριώτερα μαγαζεῖα εἶναι ὀπωροπωλεῖα καὶ βυρσοδεψεῖα.

Τὸ κλίμα τοῦ Καβούλ εἶναι θελκτικόν. Ἐφθάσαμεν ἐν τῇ θερμότητι τοῦ ἔτους ἐποχῆς, ἔτι δὲ καὶ τότε δὲν ἦτο θερμότερον ἐντὸς τῆς οἰκίας παρ' ὅσον εἶναι κατὰ τὰ κυκλὰ καύματα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι. Αἱ νύκτες εἰσὶ δροσεραὶ καὶ τερπναί. Τὸν χειμῶνα εἶναι συνήθως χιὼν τεσσάρων ποδῶν, καὶ τὸ ψῦχος λέγεται δριμύ, ἀλλὰ πάντοτε ξηρὸν καὶ οὐχὶ ὑγρόν».

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΔΙΑΗΜΜΑ

Φθινοπωρινὴν τινα πρωΐαν, πλοῖον κομίζον μετὰνάστας, ἔπλεε πλησίον διευθυνόμενον πρὸς τὴν Ἀμερικὴν. Περί τὴν μεσημβρίαν ὁ πρὸ μικροῦ αἵθερος οὐρανὸς ἤρχισε νὰ καλύπτηται ὑπὸ πυκνῶν καὶ μελανῶν νεφῶν καὶ ἡ θάλασσα ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν ἐπερχομένην μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος θύελλαν μετεβάλλετο εἰς φοβερὰ καὶ ἄγρια κύματα, ὥσει ἦνοιγε τὸν τάφον τετρακοσίων περίπου δυστυχῶν θαλασσοπόρων. Αἴφνης φρικώδης κεραυνὸς ἐκραγεῖς ἐπὶ τοῦ πλοίου παρέδιδεν αὐτὸ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἐξηγηρωμένης θαλάσσης.

Ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς ταύτης στιχμῆς, καθ' ἣν αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τῶν καταβυθιζομένων ματαίως ἐπλήρουν τὸν αἰθέρα, ἰσχυρὸς καὶ ῥωμαλεὸς ἀνὴρ ἵστατο ἐπὶ τοῦ τελευταίου συντρίμματος τοῦ καταστρώματος, ὅπερ ἔμελλε νὰ γίνῃ ἄφαντον· ἡ δὲ γυνή του